

For det store flertal er det overkommeligt at være selvbetaler i et par dage med års mellemrum. De fleste er da heldigvis ikke syge oftere. Karænspligten er en meget mindre økonomisk øretæve end den, som indtræder, hvis f. eks. bilmotøren sætter ud og skal hovedrepareres eller farvefjerningsnet ramponeres.

Derudover fritages fra skattedyrbetalingen og arbejdsgiverpligten de blå mandage og hvide fredage, som jo også forekommer på vort arbejdsmarked. Fredag og mandag er tilsyneladende blevet de farligste dage at leve på her i landet, hvis man skulle tro statistikken – men det skal man ikke.

En af fordelene ved selvrisikoordningen bliver, at samfundet ikke overbebyrdes med al den administration, som de første sygedage medfører.

Karensdageordningen er ikke fremskridtspartiets livret, men jo længere ned i uføret, gammelparterne får kørt det danske samfund, des ubehageligere midler bliver det nødvendigt at tage i anvendelse, når der skal ryddes op efter de mange års udygtige styre af landet. Naturligvis kan der være medborgere, hvis økonomi er så udhulet, at de ikke kan bære at være selvbetalere i blot en lille uges tid. F. eks. hvis de har haft hyppige tilbagefald til sygdom og/eller arbejdsløshed. Her må det almindelige sociale sikkerhedsnet træde til. Andre vil måske selv tegne frivillige forsikringer for at dække deres selvrisiko, og det skal staten naturligvis ikke blande sig i.

Herefter bliver virksomhedernes byrder så over-skuelige, at formentlig et halvt hundrede tusinde mennesker, der ellers ville være arbejdsløse, kommer i produktiv beskæftigelse inden for det private erhvervsleves ca. 350.000 virksomheder.

Forslagets gennemførelse vil indebære forøgede offentlige udgifter på godt en milliard kroner, men en vedtagelse af forslaget forventes inden for nogle få måneder varigt at udvirke en reduktion af arbejdsløsheden med 50.000 mennesker, og der ligger derfor en nettostyrkelse af det offentlige finanser i forslaget på mere end 2 milliarder kroner på års-

basis.

Forslagsstillerne har overvejet, hvorvidt der efter forløbet af den første sygdomsuge bør ydes de pågældende støtte på niveau sygeløn eller på niveau dagpenge, og er – uden at dette har noget med forslaget principielle sigte at gøre – kommet til det resultat, at dagpengesatsen må være det rigtige, således at der i de tilfælde, hvor dette fører til social nød, må findes en løsning over den almindelige sociale bistandshjælp. Herved berører forslaget principielle socialpolitiske aspekter, men dette har været en uundgåelig følgevirkning, som i denne forbindelse ikke er afgørende for forslagsstillerne, der som det altafgørende hovedmotiv bag forslaget bygger på det vidunderlige i at nedsætte arbejdsløsheden massivt.

Nærværende forslag går herefter alene ud på at nedsætte arbejdsgiverperioden samt indføre 2 karensdage.

Hvad specielt angår lovforslagets § 1, nr. 2, 6 og 7 bemærkes, at de har sammenhæng med, at lov nr. 613 af 14. december 1977 bestemte, at der i perioden til og med 1980 skal være en særbehandling af 3. og 4. sygdomsuge, men principielt fastholder arbejdsgiversygelønspligten til de første 5 ugers fravær. Da nærværende forslag permanent vil sætte grænsen til én uge, bortfalder betydningen af de midlertidige særregler for tredje og fjerde sygeuge.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 1

Forslaget nedsætter arbejdsgiverperioden, idet der indføres 2 karensdage til lønmodtageren og resten af den første uge betales af arbejdsgiveren. Derefter overgår dagpengenes betaling til det offentlige.

Til nr. 2-7

Ændringerne er konsekvenser af den under nr. 1 foreslåede ændring.